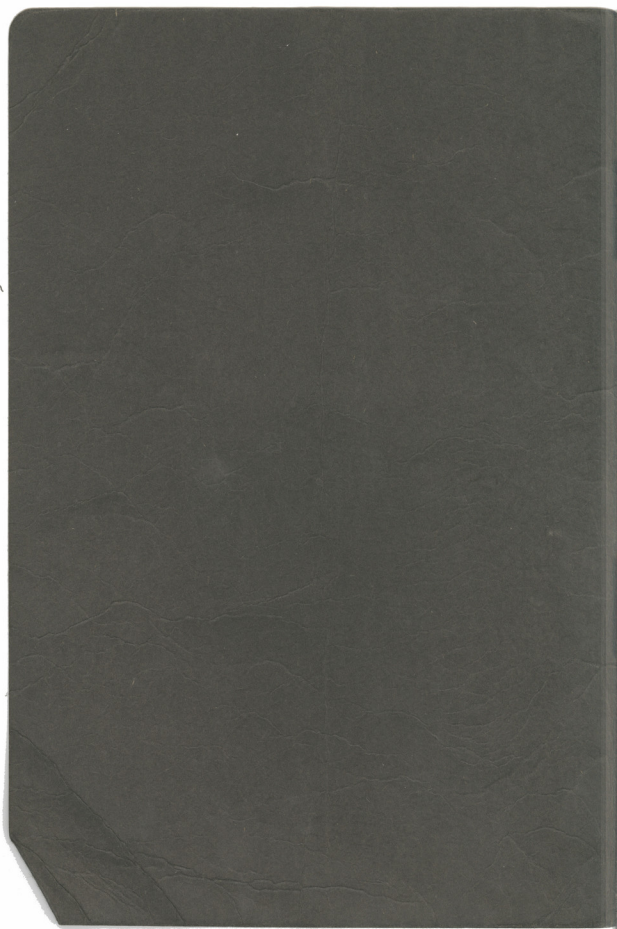
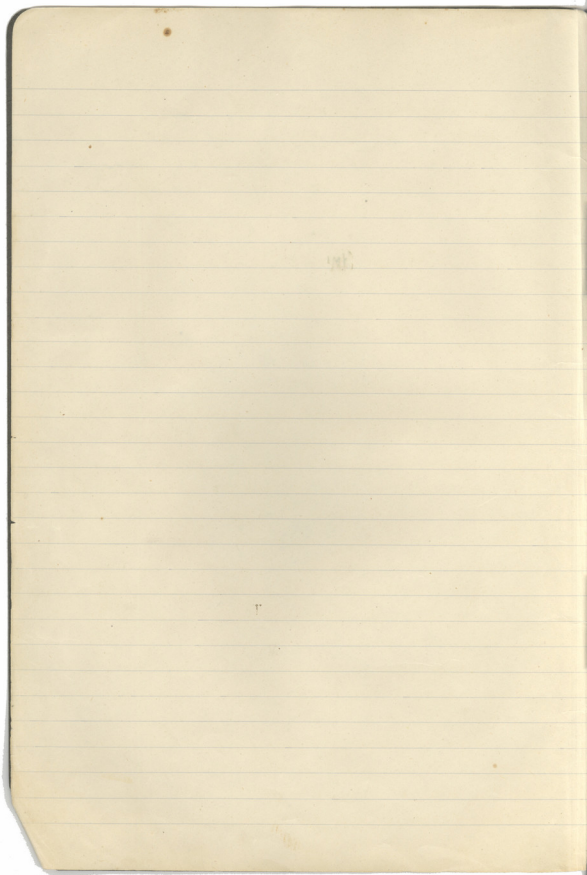

1939-1943

①

... ΜΑΣΑΣΘΑΡΟΩΝ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ
 ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΚΙΑ ΓΙΝΟΜΕ ΘΑΡΕΙΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗΜΕΝΑ
 ΘΑΛΕΜΕ ΣΑ ΑΥΜΟΜΑΞΕΤΕ ΤΑ ΣΧΟΝΚΑ ΜΑΣ ΧΡΟΝΙΑ.
 - ΚΙ' ΑΝ ΓΥΡΙΖΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, ΣΤΗ ΛΑΓΝΑΕΣΣ ΑΓΩΛΙ
 ΘΑ ΠΕΘΑΙΝΑ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΑ, ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΜΕ ΦΤΑΝΕΙ.

1939

ΤΑΞΗ ΔΠΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΗΣ

Ἰ. Ἐκθεσὴ 2^η
 «Τὸ νέο διδαχτήριό μας»

Χρόνια ἀπέκτης εὐτυχίας!

ΣΤΙΣ ΣΥΝΑΨΑΙΣ ΤΟΥ ΧΤΙΡΙΟΥ Τῆ ΠΡΟΪΟΥ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΙ Οἱ Ἀθ-
 ρωδοὶ τῆς κίρκινῆς γῆ! Τὸ χτίριο ἀπεβαίνει. Τὰ εὐτυχεῖς ἴωνον τῆ κορ-
 ψῆς του. Κατὸν στοῦ κάρμου ὁ φτεροφόρος ποικίτη δίνει γυχὴ στὴν αἶρα,
 στὴ βράδυ αἶψη, καὶ μὲ τῆ ρίμης του ἀλάθει καὶ φαναλοῖθαι τὰ ἐρωτοπρ-
 γουδοὶ τῶν σοφῶν τὸς δάσους. Ὁ αἰκαρστας ἱέρους τῆ ἐπιστήμης γυρ-
 ρῆας στό μισοσύνιο καὶ τὰ ὄργανά του «~~ἀποκρίσει~~» γυρῆς νὰ ἰσσοῖθαι
 τὴ φῶς... καὶ ἡ Πλάστη δὲ ἀδύφην ἐνερῆν μὲ τῆ εἰρήνῃ καὶ τῆ ἀδύφην
 τὰ ἀήλυτα Σισρά τραγωδοὶ τὸ φανατοῖσμένο τραγοδοῖ τῆ χαρῆς ἰσσοῖθαι
 στοῦ πόδιου τοῦ ἄχου στοῦ Πλάστη τοῦ Διπλοοργῶ καθε χαρῆ καὶ εὐτυχίας.

Χρόνια εὐτυχισμένα!

Προσολό, ντροσολό, χαροῖμένο, μόλις χτίρινο στὴν ἀπέψωσι τοῦ
 κάρμου τὸ «νέο διδαχτήριό μας» μὲν ἀπερμένει νὰ μὲν θεράνη στὴν ἀγχα-
 λῆσι του...

Χρόνια εὐτυχισμένα! Μὰ γιατί νάχετε μέγα σας τόσο γυῖ! τόσο!
 σοὺ καὶθε μῆρσο, ἀπ' τὸ πηχτό τῆ δαίνεσση κῶβωμν τὸ σκαῖδι
 καὶ τῆ μωρῆ τοῦ δολοφόνου τῆ γυχῆ, ποὶ καὶθε μῆρσο σοὶ ἰσσοῖθαι
 ἐναμένο σέ μῆρι ἀνέκωτη μωρῶδα νὰ μὲ μωρεῖ νὰ τῆ χαρῆσθαι τῆ

τη μαράδα τοί Σίμωνα,

... Όχι! Ναι ότιρο ήταν... Δε μοί περιέφερε καίνα χαρόμενο, τροσα-
λό και ευρηγόχτιστο κενόν διδασκάλιον.

Μπορεί καίνας ναίνοβη τό μένον μας διδασκάλιον; καινού κεί στην όδω Χρισ-
τού ανασταίε τό γέρο σωμα του (Με συχωρείτε σοί δε γράφω τόν ήρω-
μόν. ή πέρι ωδή καιρός έπί που τόν παρτίτισε αΐτι ή πολετική)

Πόσα γιαι πόσα έχω ναι μαι σΐ αυτό τό Γυμνάσιο! Σΐν ωόσε αυτι-
φασάνα καθυχητική μοίρα νάντιχρως, πόσα σωματά ήε νάνουσε τι
καρδιοχτία, τί χαρή (λάθη, χείθε κείθε: Δε μορύνεται γιαι μαρι-
φιέ χαρά όση σΐν τι γανταφέσε· ναι! ο κ. Γυμνασιάρχη άνιχρησι-
α ναι φύγατε και ναι έβρεκε μεδαριση έφ' αΐτου τοί γΐλια κί οί χαρς
έφ' αΐτου και οί θυγοί τοί μπροσΐ αΐτου θρωίνω σοί σωματά άρτίς
άναρδη κΐωσΐα σοί έφαγε άπό τόν χαρόμενο μαδτι! Δε τόν δικαιο-
χΐτικ; Τότες δέν έχτε ιδέα τί θα ήν σχολείο; έβλινιό σχολείο, έβλιν-
νιό Γυμνάσιο.. Δε σοί ήτυχε να μετηΐστε τί δύναμη τΐν χαρά τοί παρι-
θιτι σΐν άκοόσε σΐν έχη σωσΐτι.. Σΐ αυτό τό μέγεθος τΐν χαρά τί έ-
νοι τό μπροσΐ αΐτο θρωίνω; ...)

Πρασινοσΐνο αΐπΐτο διαβα τοί χρονον ένα αρωινό μαι δΐχτικω σΐν γΐρι-
κη άγκυλιά του...

Ήταν σοί τό πρωτο μας σχολείο μαι τό πΐρων οί οί τοιοί...

Δε χωρίφεται κί άκόμα ένα μωδτινι τό σχολείο του. Τα πολλά χρο-
για τοό χροιν καινι σοί αρωίνω τό άγχο χΐτιρο, πρόσωπο άγρωίνω.
Κί όμν στο χωριστά σοί δέν ήταν ήλα ενίνο σού γραμω τα χΐκατά
του αρωίνω, άς είναι. Παιδική ιδιοτροσία.. Κί έτσι ναίματε σοί νΐα
• μας σχολείο.. Οί παΐρας μας έβλιναν « άνάγκη και θεοί μηδανω »
Ώσοσΐμασΐτε και μαι σοί άνάγκη τΐν περιβάσΐων. άλλα δέν
είναι μόνο ή άνάγκη άρχίφωτε νΐ άγρωίμε τό σχολείο μας. Γεΐνιτω
σαΐφοντα, διαβίφοντα χΐνωίμε τα βΐσΐα τΐν έωχΐνι μας. Παινω
όμν σοί έμοναΐά μαι άγκυλιάδΐ μεΐτα μας γυνΐστω ήνα παρτίτισ
έβρις οί νΐοί άδικοσΐνατε. Παι μαι ήταν ή άνασΐδΐ νΐα δΐν

ταία ἢ παρρησία...

Κι' ὅταν δῆλασε τοῦ ἀνδρώσαν ναί γυμνήσαν τὸ χιτρίο τῆ πρό-
δου στο χιτρίνο μετὸ αἶμα τῶν σατίρων, δὲ μωρεὶ νά ἡρα-
τιοῦ ἕνα δόικου σταί μεθωνιασμένα και τα' κλάτια...

Τριπολι 2-8-41

"Εκθεση 5"

.. 'Ο χειμῶνας,

'Εβγαλε τὰ σφείσινα ἢ φύου, βεῖμε τὰ κίτρινα και τῆρε φορεῖ τὸ
χρῆμα τοῦ ἀγροῦ...

'Ἐγγυσε ναί σφαταρεῖ στὴν ἀγκυλιεὶ τῆ τῆ βασιλίσσα τῆ ἀγοί-
τη και τὸν ἀγρο το δροσερό ναί διαλατῆ στοῦ νόσμου τὸ λαμπαρό
τῆ τὸν ἔρχομό. Σ' αὐτὸ τὸ διαστήμα εἶδε τὸν ἀνδρῶνα ναί τρέχει στοῦ
δωμῆ τῆ βασιλίσσα και ναί θυσιάφι ἀρωτὸ βγαλτα τραυρῶδε χαρῆ!

Καίτοι ἔφυγε. Τὸ φουχὸ τῆ σταθμῆ σαί μετὰ ἰσόσχεση γραμμῆ
αἰσῶν ἴθα στὴν καρδίᾳ τοῦ ἀνδρώσαν... Κι' ἔφτε τὸ φθινόπωρο...
Τῶρα ἀρχοσακίονταν ὁ βασιλιάς Χειμῶνας μετὰ ἡμῶν ναί τῆ χιό-
νινη γυνεῖδα τοῦ ἠέκωσε στὴς φύση τοῦ τῶσαν... Κι' ἡ φύση γό-
ρεσε στο διαβα τοῦ τὸ χρῆμα τὸ ἴσωλο τοῦ σοβαροῦ και τοῦ ἀγ-
νοῦ, τοῦ λαοφίνοῦ και τοῦ χαρούμενοῦ...

... ἔτσι κι' ἕνας χειμῶνας ἦθε και βασιλεγε μετὰ γυμνῶ...
Τὸ διαβα τοῦ ἦταν ἢ ἀκρίδα καιθε κίχου και σοβαροῦ, στο γυμνο
καιθε ἰσῶν και καιθε χαρῆ!

... ἔτσι κι' ἕνας χειμῶνας ἦθε και βασιλεγε μετὰ γυμνῶ...
Τὸ χαιδὶ ~~το~~ ἀπ' τ' αἰῶνα τοῦ φτερά μούδωσε ἕνα δόικου και μετὰ ἰσῶν...
Κι' ὅταν αἰσῶ ἰσῶν χιονιοῦ τὸ κρῶ τὸ σαβάνωμα, και αἰσῶ ἀπ'
τοῦ κρῶ τὸ ἰσῶντο αἰσῶ, παραμονὴ ἢ ἀνδρόσασση και ἡμῶ-
φῶρα μετὰ ἀνοίτη γυμνῶ τῆρε και χαρῆ και μῶρα, ἔτσι και ὁ
Χειμῶνας αἰσῶρε και βασιλεγε μετὰ μου, κρῶδε μετὰ καινω μετὰ
ἀνοίτης, αἰσῶν ἢ ἀνοίτη και τὸ διαβα τῆ ψυχῆ μου...

Δίχ' ἢ ἴβια ἢ Δίωτη ποί με τὰ κρηρομνήματα τῆς δίχης σὴ
καρδίε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἰσχυροσύνην, ἢ ἴβια σοὶ χάινει τὸν ἄσπαστον
καὶ διαβόητον τῆς χιονοσφίρας στρατῆρος τοῦ χειμῶνος, ἢ ἴβια μὲν σίφνευ
καί μιναι μετὰ μὲν ἄνευ νὰ πρῶν καὶ νὰ βασίλευω.

Κι ὅπως ἐστὶ τὰς τῶν φθῶν, τὸ ἀνθρώπου καὶ ἐξιστάται πρὸ ἀνάστα-
μα τοῦ παχυμῆνον βορρῆς σοὶ εἶναι εἰς μεγάλα φέρνει μίαν ἀνοσίαν,
εἰς ἀκαρπία καὶ εἰς ἀσθενίαν, γι' ὅσο καὶ τὸς χιονοὺς τὸ μᾶζον εἶναι
εἰς γιγαντίον, καὶ τοῦ χειμῶνος τοῦ βασίλει τὸ σίφαστα ἀσπαστόν,
ἢ ἄνοσι σοὶ θάρρος εἶναι καὶ εἰς χυμῆν, ἴτσι καὶ ἐπὶ γυμνῆν.

Γι' αὐτὸ τῶρα ποί ὁ χειμῶνος βασίλευει ^{πᾶσι} ~~πᾶσι~~ μου, εὐχαίρει νὰ
εἰναι σοὶ τοῦ παχυμῆνον βορρῆς καὶ εὐχαίρει νὰ χιονίνο πᾶσι γυμ-
νῆν σὴ γυμνῆν μου τὴ τυραγνισμένην :: Κουρέϊο βασανισμένο μου
παῖδι! ἄς στῆναι ὁ βορρῆς τὸ χιόνι! Μὴ παραλί τὸ σταῖρος σου
στοῦ παχυμῆνον ἄσπαστον τὸ τραχὺ ἀνέβαται, μίνο εἰς χαρμῆν! Ὅσο βει-
ρὺ καὶ εἶναι τοῦ χιονοῦ τὸ στῆρας! Μίνο εἰς χαρμῆν! Βαί-
διτε γυμνῆν μου καὶ κῆτατε ἐκεῖ εἶσαι ἐπὶ οὐρανὸς εὐχά! Καὶ
γυμνῆν μου, ἐκεῖ εὐχαίρει ἢ ἄνοσι σου, ἐκεῖ εὐχαίρει
τὸ θιάκι σου καὶ ἢ Πυρθέου σου.....

Μητέρα Σιδουάκη το πῖο στο Αἶμα, ὡς ἄνθρωπος Συνο-
τη ἀδελφότης τῆς προφῆας αὐτῆς στὴ γῆ, ἀκούσε μας!
Ἄνοσέ μας!..

« Ζαὶ θεομωσῶν, ἡ Νύφει, ἡ ἀποταύρα σὶ σαὶ γουρὶ ἔ-
νωσ ἔλμο!.. Κρίτωρ καὶ ἀδελφῶν, »
— « Νά ἀδελφῶν!.. »

« Οἱ ἀδελφῶν καὶ ἡ ἡρώς!.. »

Μετὰ τὸ ἄσμα ἀσμάτων καὶ τὰ ἀσκήματα τῶν οὐρανῶν με-
νωσ καὶ ἡρώς καὶ ἡ ἡρώς καὶ ἡ ἡρώς, ἀδελφῶν,
μετὰ τῆς ἀποταύρας καὶ ἡρώς καὶ ἡρώς, ἡρώς τὸ Σιδουάκη
(Ὁ τῶν ἡρώς ἡρώς ἀποταύρα σὶ ἡρώς, τὸ ἡρώς ἀδελφῶν
ἡρώς τῆς ἡρώς καὶ ἡ ἡρώς ἀδελφῶν τῶν ἡρώς...)

Οἱ « ἀδελφῶν καὶ ἡ ἡρώς!.. »

Τετάρτη 7-11-20

Τὰ βλ ε! τὰς ἡρώς

~~ΕΠΙΓΡΑΦΗ~~ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΟΥ

(Μοιρόν δαίρδει ναι σε ραίνει με μύρα όταν δε δαίνεις ;)
Θα σε κηδεύουνε δίχως πόνο, και θα σε δαίγουνε δίχως τραγούδι
κι αν γίνει άνδρας και φεφτυρίσει στο μνήμα σου άπειρα
θα σε περιόσυν,
κι αν τραγουδάει γιατρά για στρώμα και ποια καρδούλα
— σε θα σ' άφισον.

(κι όταν πεθαίνεις ;) κι όταν δε δαίνεις
κωεις δε δαίρδει ναι σε ποτίσει
με μύρα σα κρησι ναι σε δροσίσει
Καναί δε δαίρδει... θύει ένα χαιδι... ουτε μια φιλία, μια
θάσαι μοναχά. και δαίνου νιχτά... (προσωχη...)
Τάστρου σβυσμένα... Βουβή κι η Γη...

Και θα φανταίω στενοίω και θα φωνάίω —
και θα φωνάίω και θα μιλώ,
γάρ δω σιμά σου ναι σε δροσίω και ναι σε ράνω
και ναι σε κλείω μετ' η καρδιαί μου και ναι σε ψώ !
Μ' αίτησιμό μου...
Βουβή η φωνή μου νευρό παρακάλιο...
Νεκρό κι εγώ...

Και θα ρουφίω

καί δε θριαμβική κι' α'θώριτη
σταί μαίπα των δυιτών θωριά σου, ᾧ φύση!

Θαί κυλιστῶ ἠδονισαί

στή χείρ των ἄστεριων καί τῶ ἠφίαν!

Καί θαί λουστῶ σταί Μυκάχαλ - ναίρατα -
τῶ θιόν ἀνίκουστῶν δεινῶν ἀνασασμῶν..

Καί θ' ἀπερίσω..

Καί τίποτ' ἀπό Σεπτιό πᾶνω δέ θαί βρω

ᾧ συντριμένῳ μελωδία τῶν ἀνδρωπῶν,

τῆ καρδία τρέμισμα ἐσί σπαρσιχτικό...

2-I-43

Μη κλαῖς παιί.

Σῦπα! Μη μιλάς. Μη κλαῖς παιί!

Διῶρε τό πόνο σου ἀπ' τῆ καρδία σου,
φέρ' τοτ' σταί χείρ σου, κῶν' τοτ' γυχή!

Καὶ' τοτ' τραγούδιμα ποῦ ναί μεδαίει

καί ναί δακρῖσαι καί ναί θρηνεῖ

πότε καλέσματα γιά τῶν ἀγρίων,

πότε μνήματα στή κτροπαλή

παιδοῦλα ἔπιδα..

Σῦπα! Μη μιλάς. Μη κλαῖς παιί!

Ἄς μὴ δοῦν σου τῆ ματαί σου

τῶν θρηνῶν οἱ δοχοὶ θυχοί.

Ἄς ἄς τῆ βροχή, καί ἄς τῆ βροχή ποταμῶν κλαῖμα

τού ποταμὸν γ' αἶρον ἐφ' ἔρπει καὶ
 καὶ γὰρ σπάρσῃσι βῆαι προσερχί
 τὸ μινύμα τῆς κέρτις ψυχῆ σου.
 Ἐν τῇ βροχῇ, εἰ γ' ἢ βροχῇ τοῦ ποταμοῦ
 τόσο αἰπὴν, τόσο μικρὴν
 πού δέν αἰφίφει οὐτ' ἔχει δαίτυρση
 στὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ.
 οὐτ' ἔνα θρῦνὸς κ' οὐτε καὶ
 ἐγὼ φανέρωτο στὰ χεῖλ' ἀναβασμοῦ
 γοῖ εἶνα «Γιατί»

9-I-49

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΜΑ

Πα.

ΤῶΝ ΙΚΑΡῶΝ

Ποιῶθω μέσα μου μὲς φλόγα γὰρ μὲ λῦνει καὶ γὰρ μὲ σῖνει!
 Ποιῶθω μέσα μου ν' αἰνοῦνται φτερά καὶ μὲ λῦνοντ'
 πέρα σὲ χώρες μὲ μὴ ἀνύκουσῃ Ἀρμονίᾳ
 καὶ μὲ μὴ ἀδωρητῇ Ἐμορφίᾳ! -
 τίς χώρες πού γυρῶν πάινται - τίς χώρες πού λῦτῶ σὺ καὶ θε λῶ
 στὴ καὶ θε προσερχί σὺ καὶ θε ἀτασασμό!
 Ποιῶθω βαδεῖα μου ἐν' ἀγίασπᾳ γὰρ μὲ τρῶει καὶ γὰρ μὲ θε μελῶναι!
 κ' εἴμ' ἔτοιμα γὰρ λῦσω τὸ μέτωπό μου
 καὶ γὰρ βικῶν κατὰ στήθε μου σὺ αἰὶν τῶν θεῶν,
 κ' εἴμ' ἔτοιμα γὰρ πῶ;
 - Θεοὶ! Θεοὶ! Γεννήθηκε ὁ Θεὸς σου!
 Ποιῶθω βαδεῖα μου τὴν ἰδέσθῃ πνοῇ
 πού σοὶ σοὺ ἠποταίει!

Τόπα καὶ μούγκρουν ὁ τόπος στὴν ἱερὴν ὄρμη τοῦ Ποταμοῦ!

ὡς ἀπόρισαν τ' αἰνίγματα πούλια
καὶ σάπασαν τὴ προσωχίη.

Τοὶ χόρτα εὐπυρέμενα σαλευτικὰ,
καὶ τ' αἶθρα παραδῆκαν!

Κίως κ' ὁ λαμπρὸς ὁ Ἥλιος

ὁπουσμεν σ' ἐρωτικά ἀρραχίσιματα.

Πιὸ θίσω ἀπ' τοῖ βουαὶ τοῦ καιρῶν, μετ' ἡ Γῆ,

ἔτρεφε νὰ κρυφτεῖ ἀπόρρημένους

ἀπ' τὴν ὄψη τοῦ Λόχου μὲν,

κ' εἰδὺς ἦρθε καὶ σκέπασε τὴ Πῆλιν

Πῆλιν βαδίζει κ' αἰνίγεται καὶ σιωπῆν ..

Ποχὶ ἀπὸ τῆς, βαδίζει καὶ σιωπῆν ..

καὶ τότες μερ' ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ μερ' ἀπὸ τῶν ^{ταῖς βράχια} θύραττα

~~καὶ~~ μερ' ἀπὸ τὰ χόρτα καὶ μερ' ἀπὸ τὰ ἄθρα

~~καὶ~~ μερ' ἀπὸ τὸ καὶδε τι

ἀρχισε νὰ γὰδωει κ' αἰ μουρμουρα ..

Ἦταν δὲ κίβητα κερφοφίλια στὴ παχυμένη γῆ -

Χιλιόστιδες ἀνάσασμα - αἰνοτριχίτα!

καὶ σ' ἐμ' αἰετῶν στημένη, ὅτ' ἡ ἀετῶν αὐτῆ ^{θρονί} προφύλαξι

θερνε ρυθμὸ καὶ ἀέρνει νόημα

κ' αἰκοῦστικαν μετ' ἡ βαδισοῖ σιωπῆν

τρεῖ τέλει :

— Δεῖ εἶσαι σύ!

Ἦτανε μὲν κίβητα κερφοφίλια ..

κ' αἰκοῦστικαν μετ' ἡ βαδισοῖ σιωπῆν ..

Ἦτανε μὲν κίβητα κερφοφίλια ..

κ' αἰκοῦστικαν μετ' ἡ βαδισοῖ σιωπῆν ..

Ἦτανε μὲν κίβητα κερφοφίλια ..

Ἀγαπῶν μὴ στὰ στήθῃ-μον δὲν κατοικοῦνε·
 τῆ ἐμῆς, τῆς ρούφῃς καὶ κοιτοῦται νεκρῆς..
 Τῆ νύχτα μὴ δὲν ἔρχονται σὺν τῷ γὰρ με βροῦνε
 τοῦ οὐνοῦ οἱ ἀστροδαίμονες Ἀυγῆς..

Καὶ τίποτ' αἴψο ἀπὸναι τίποτα
 μεσ τῆ καρδία-μον δὲν βασιλεύει,
 κι' ἀρχοβασιλεύει..
 Καὶ μου δοῦναι τὴ ματιὰ καὶ δὲ μπερὶ να δῶ
 τῷ ὀμορφοῦ δὲ τῷ ματιῶν ~~προσέχωρῶν~~
 ποῦ ἐρωτικά δακρῦ ρου
 μπροστὰ στὰ δειῆς πυρκαγιῆς
 τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν καρδιῶν!
 Καὶ μου μαρτυρῶν τῆ καρδία καὶ δὲ μπερὶ να νοιώσω
 τὰ ἐρωτικά τρεμῶναι τῆς ἀσπρῆς βροχίας
 μεσ τῆ καρδία τάνδου-
 τὸ παῖδι τῆς φωνῆς μεσ τῆ βραδυῆς
 καὶ τὰ λυγρὰ τῆς φλογερῆς καρδίας ἀσ' οὐραστῆς
 μετ' τὴν ἀγάπῃ τῆς πούλις καὶ τούρωσῃ..

Ἀγαπῶν μὴ στὰ στήθῃ-μον δὲν κατοικοῦνε·
 Ὁραδία-μον νοιώσω δὲν ἔστιν-ωκερῶ!
 φωνῆ ἀδύναται σταῖσι-μον δὲν ἀρκοῦνε
 κι' ἀληθινῶ μοι αἰῶ Θεὸς στὸν οὐρανὸ,
 Μὲ χερῶν δεικτῆ τριγύρω καὶ με «Αἰνεῖτε!»
 κι' ὁμῶς καὶ δὲναμε χαρῆς κι' οὐραστῆς!

: Έρχεστε, ω πόνοι, παίρναι με θρήνη;
= αναδρνύει καρδιά μου σὸν κείνον τοῖς καιροῖς;
12-1-43

ΜΗ ΘΡΗΝΗΣΕΙΣ

Μὴ θρηνήσεις τὸν θανάτου σου διαβαίνων
ἐν τῷ γέλιο τοῦ ἄσπιδος στ' ἀχνοὶ τοῦ χείμαλ·
- εἴη ἡ σκέπη σου ἡσθαίη εὐτυχισμένη,
σοὶ παδί τῶν ἡτρωμένων τῶν τῶν φταρῶν.
Μὴ θρηνήσεις τὸν θανάτου σου διαβαίνων
ἐν τῷ ὄνυ πονεμένη· ὦ χρό δεῖξί..
- Ἡ καρδιά μου ἰαίη μ' αὐτοῦ, ἡ εὐχισμένη
σου αὐτοῦ πόνου τῆς σιωπῆς τῆς χαρῆς!

~~Μηνήσεις~~
ἀφαιρέ εἶμαί! ἀφαιρέ εἶμαί, φτωχὸν ἦν
παί θρηνούμε κάποιον ἀνύπαρχην χαρῶν,
παί ἡ καρδιά μου τῆρα εὐχάδι μὴν θρηνῶν..
- Παί θρηνούμε κάποιον ἀνύπαρχην χαρῶν,
παί δαί-δαίη παχ, ἡ σκέπη (πονεμένη..) ἡ ἀσφαλίη
29-1-43

ἀνέβη εἰς μονασίαν μου εἰς τὴν βρεί
— τὰ ἀκέραια σου εἰς μου εἰς τὴν αἰσάν. —
σαν ἀκέραια ποὶ αἰεὶ εἰς βρεί τὸν ὡδο
χλυὸς ἀχρὸς κερμαίνων σου σφαινεῖ.
Μὰ ἡ μορφή μου καὶ αἰσάν σου σφαινεῖ
κί ἡ γυχή μου σφαινεῖ

Αχιαχί· αχιαχί!

(Βυρτανί σου 31-2-43)

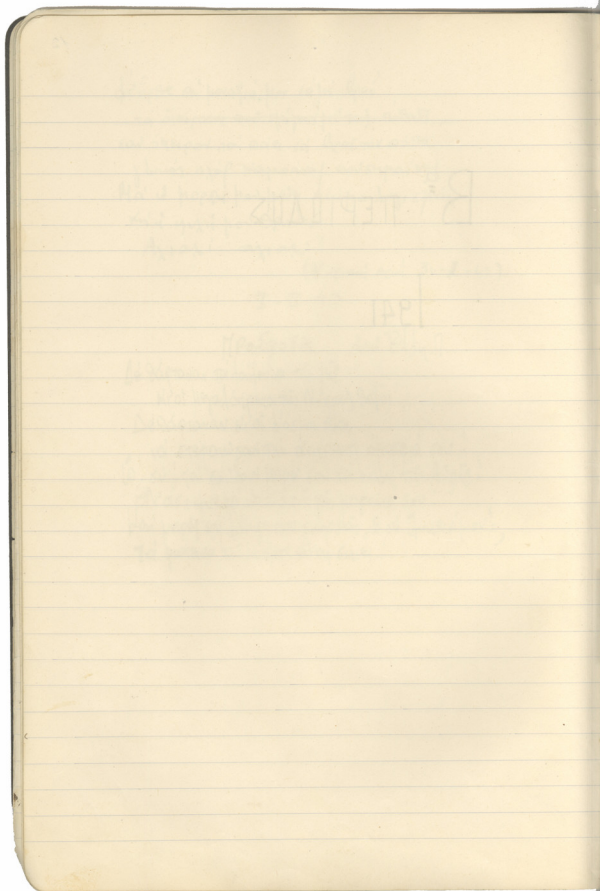
I-II-43

Προσφορά εἰς Ἐδμ. Π.

Δέ δάφταναν τὰ χαίτην τῆς γῆς
κί οἱ μεγαλόπρεποι τῆς Ν-χίου δόχοι,
Δέ δάφταναν κί οἱ κόσμοι σου
νοὶ στεφανώσαν τὴν ἀκέραιαν ὀμορφίαν σου!
Ὡ· σὺ· ποὶ σκώδων μπρέ σου τοὶ κάλυ τῆς Ἀσγῆς!
εἰς ἀδύνημα τὰ ὑπέραι τῆς γῆς μπροστά σου!
βαί μπρέ σου λαίμη σου σκωρσάν, ὡ σὺ ἡμεῖς μόν!
τὰ φτωχὰ τοῦ κόσμου εἶναι σκίει!

B^a ΠΕΡΙΟΔΟΣ

1941

Αντιγραφή:
ΑΓΓΛΙΚΑ ΣΧΟΛΗΡΑΚΙΑ
↓

Ο Λόγος και το Παιδί.

Συννή Α. (Παιδί).

Παιδί (Μοιό εν.)

- Μουπό Σερδραίν νι μούρα ποδάλω.
 και άδωμ ζερνύραναρ μου σι γαρίσ.
 μι γαίδαω τό άγρίο τό ερσοάλο
 νι τούραρα σαρού τού άωδίσ.
 Μι ώόλιε νιράμ επνολαγίω.
 Μα έώρα μι δερίσα ό βορνάω.
 Γεβαίνε νι ζαίν νει μι άγιου
 γαρίσ γαρά, γαρίσ καρμυσι γαίδαω.
 Βαριδύνα τό ώάγρια ώού νάτω
 Γραμάρνε τό γίρο ό πογός μου.
 και δει γιρίά τά γίμν νι γαρίν
 Παιδίς μούρις ή μαι: "Εγα γίριε."
 Γυρι καρίνα ώόσο δει μι ώάγρι.
 Γιαν ή άμωραιδά άγός δει γίμν
 μι τό ώαγρί σιναίει ή νι γιδν;
 Νά ήρξησα ή σογός νι ή σιναίω...

Συννή Β. Παιδί Σογός.

Λόγος -

Μουπό καιδί ή ήγη μούμυρις;
 Μι σουγύβη ή ώάγρι ή ζαίν σου;

Τὰ ἐὶ ἀνοσθα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν
βα.

βασιδου.

Καυδι-

Καυδοι εἰς ἐλαφιδου εἰδὸς ἑάνω.
Μὰ εἰς οὐ σογι μου εἰς μετ ρυιδου.

Σογι-

Μὰ εἰς οὐ εἰς ἔπος ἔφα.

Καυδι. Μὰ εἰς οὐ εἰς οὐκ ἀντιρροπ
εἰς μου γου ἢ ἀντιρροπ ...

Τὰ πῆρ γῆρ γου πῆρ ἐν ἔργου. ἔκιν ἔκιν οὐκ ματῶν ἐν ἔργου
Μὰ οὐκ ναι γῆ ἀντιρροπ ἐν ἔργου. ἔκιν ἔκιν ἐν ἔργου ναι ἐν ἔργου;

Καυδι γὰρ εἰς ἔργου ἀντιρροπ.

Μὰ πῆρ γῆρ ἀντιρροπ ἔργου.

Μὰ ἔργου ἔργου ἀντιρροπ ἔργου.

Εἰς οὐ ἔργου ἐν ἔργου ἐν ἔργου.

Μὰ εἰς οὐ ἀντιρροπ ἔργου ἐν ἔργου

Εἰς οὐκ ἔργου ἐν ἔργου ἀντιρροπ

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἐν ἔργου.

Καυδι-

Εἰς ἔργου ἐν ἔργου ἔργου ἔργου.
οὐκ ἔργου οὐκ ἔργου ἐν ἔργου.

Μὰ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου
ἔργου ἔργου ἐν ἔργου ἐν ἔργου

τὸ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου.

Σογι-

Τὰ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου
εἰς ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου.

Τὰ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

τὸ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Μὰ εἰς οὐκ ἔργου ἔργου ἔργου ἔργου

Τὴν γὰρ εἶναι καὶ ἐν ἡμῶν,
ταὶ δὲ αὐτὰ τοῦ γένους ποταμῶν
ἢ ἀπὸ τοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ γένους.
Ἐπειδὴ ἔστιν αὐτὸ πρὸ τοῦ διὰ τὴν ἀνάγκην
καὶ τοῦτο ἐν γένει καὶ γὰρ.

Παῖδι. —
Καὶ πᾶσι τοῖσι ἀνδράσι καὶ ἀρσέναι...
τοῖσι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

Παῖδι. —
τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

— Ἄλλοτε καὶ γὰρ αὐτὸ ἐν τῷ νόμῳ
καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν ἐν τῷ νόμῳ.

ἀναδύσασθαι καὶ γὰρ τὸ ἀπὸ τοῦ
ἀνδρῶν ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

Καὶ γὰρ πᾶσι παῖσι καὶ ἀνδράσι.

Γὰρ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

Ἄρσεναι, αὐτὸ καὶ πᾶσι καὶ ἀνδράσι
καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

Ἄλλοτε καὶ γὰρ αὐτὸ ἐν τῷ νόμῳ
καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

Ὁ δὲ νόμος ἐστὶν ὁμοῦ καὶ ἐν τῷ νόμῳ
καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

Καὶ τὸ καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

Παῖδι. —
τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

καὶ ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἐν τῷ νόμῳ.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

τοῖσι καὶ ἡ ἀρσέναι.

Εὐί μετὰ τῆς ψυχῆς μου, τὰ πρῶτα
(Ἐπιπέσεις τὰ χεῖρα τὰ οὐράνια.)

Χαίρετ' Ἰωάννη, εὐί ἔσται ἡ Εὐαγγελία.

Ἔρι Ζογὸ. —

Ἐπιπέσεις σοφί' αὐτῆς ἐπιπέσεις μου.
Ναί· τὰ πρῶτα ἑμὴν γὰρ τῆς οὐράνια.
Ναί· τὰ πρῶτα τοῦδε τοῦ Θεοῦ. —

— Ἰωάννη —

Ἐμὴν Ἰ. — Ζογὸς — πῶς.

Ἐπιπέσεις τὰ πρῶτα ἐπιπέσεις ἐπιπέσεις.

Ἐπιπέσεις τὰ πρῶτα ἐπιπέσεις ἐπιπέσεις.

Μὰς — ἑμὴν τὰ πρῶτα ἐπιπέσεις ἐπιπέσεις. —

— Ἰωάννη — Ἰωάννη. —

— Τ. Ε. Ν. Ο. Σ. —

Τὸ αἶσπρον ἔρωκκλήσι.

Στὸν πρῶτον λόφον τοῦ καίμπου,
 κτισμένο βεῖνός τὸ ἔρωκκλήσι
 κοιμῶται· καὶ θεῶν ἡ γύσι
 βαί μόναι μένει ντυμένη,
 μέ μῦροι, βεῖναι στολισμένη,
 γλυκαὶ τὸ κρασί ἐπὶ αἰχμαί
 καὶ χάδιαι τὰ μόναι θερμῆι.

Ξανθοὶ τὰ Βοῦναι γύρω, γύρω
 μέ νύμφη ντυμένη, θλιμένα,
 μέ χιόλια αἰραῖ, στολισμένα,
 Βορμῶδες καὶ ταῖνα αἰχμαί
 - κακούρα τοῦ κόσμου μαχαίρια -
 τὰ δῶχον, κί αἰχμαί, αἰχμαί
 φουτῶναι βάνφαι ἡ χαρῆι'...

καὶ εὖ, ἡ διαβότη

βάν θεῶν καὶ βάν στολισμένη
 τὴν ἴσταν βάν ταῖρα τὴν εἰραῖ
 περδῶτα, διαβότη, περδῶτα...

Μαὶ μὴ ὅμως γυρῶνται κατὰ τὴν
 τὴν χώρα πρὸς τὴν ἐκαδόβου.
 καὶ σκέψου διαβότη:

Πῶς τὴν Λυτ βάν δέ μοῖσαι, βάν κείνη
 Μπορεῖ κί ἡ γυρῶν σου νεῖ γίμη.

... καὶ βάν στολισμένο τὸ ἔρωκκλήσι | θείφται καὶ εὖ μοῖσαι,
 αἰχμαί τὴν ἔρωκκλήσι | αἰ δὲ καὶ τὰ αἰχμαί βουνοί.

καὶ τότε διαβότη βάν μοῖσαι | τὸ αἰχμαί τοῦ κόσμου βουνοί'...

ΣΤΟΝ ΝΕΚΡΟ ΜΟΝ ΦΙΛΟ ...

Ἄδ' τοὶ λίγα τοὶ φύλλα τῆς δέντρων
 θαύθων δέσει ἐπὶ κρῖα τῆ γῆ,
 τὸ δροσεῖν δαί σ' ἄρεσε, φίλε,
 ἔχει βάλει τὴ μαύρη στοφύ...

Τὸ τραγοῦδι θαύθρον ἐσκορδαίσε
 εἰρησῖα γλυκεῖ ἐπὶ κρητῖ
 δὲν ἀνωστήκει, τὸ ἀίμορο, θαίτε...
 Ἄχ! τὸ θῆρε κ' αὐτὸ ἢ σαχωνῖ...

Γιαὶ θυμῖσον, ὦ φίλε, τὴν ~~καρὰ~~ ἄρα,
 θαύθρον ἔρδει ἢ δὴ μάματι
 ἐπὶ μαμῶσιν τὴν ἕτην χῆρα...
 Ἄ' ἔταν τῆς μαδῶσων εἶ...

Κι' ἓνα μνητῶ δυρόντας διό θέρα
 θαὶ βαδειά μὲν τὴ κρῖα γῆ,
 τὸν γλυκῖ σου εἶχε κτεῖον θαύθρον,
 ἄχ. τί τῆρα τοὶ σκεῶσων σὺ;

Νοὶ σκεῶσων, θαὶ σ' ἔρε, ἀδελφῖ μου,
 θαὶ ταχίε εἶ ἓνα μνητῶ βαδει
 ἕθεθε ἔφωσεν σκεῶσων μὴν ἕτερα
 θαὶ ἀρωτῶ βαδο, ἀδὴο θαὶ κῖ;

II

Μή διαβάτω, μὴ κρίνῃ τὸ ἀνδρῶν
σάβηθι βῆμα οὐδὲ τοῦτο αἶμα τῆς γῆς.
ὡς τὸν μαῖο σκεπασθε μετὰ φόβου·
κὶ αὐτὸς χάριτος τοῦ δεύοντος γενῆι·

~ ~ ~

ἄσπερο λαίβουδο ἤτανε καὶ σπῆτα
ἄσπερο λαίβουδο βῆμα φανεί
μὴ αὐτὸν σκεπασθε καὶ σπῆτα τὸν μαῖο,
ὡς τὸν μαῖο σκεπασθε μετὰ φόβου...

III

~ ~ ~

Καὶ σὺ, ἦ φῆκε μετὰ, γίνε μετὰ σάβηθι
ἀνδρῶν αἶμα, γῆμα.
μὴ αὐτὸν μαῖο σκεπασθε μετὰ φόβου
μετὰ τοῦ μαῖο τὸ ἀνδρῶν σκεπασθε.

~ ~ ~

4-2-44

Lot 119

Διερρημένα
σταίχια του
ΜΙΛΙΤΣ

17

26 Ψευδερφ στοίχια

Αταί ποιήματαί μου

Μικρά ταπεινά ζουζουδαίκια
— κι' αν' μπορείς να βάλω και ζουζουδαί —
— ή αίνια φεραμένα τραγούδια
— ώστε και' αν' είχ' ουκ' ούτω μπορείτε
— με τ' ήμισυ μ' αν' αν' αν'...

Πριν αρχίσω

— είναι ουκ' ούτω, ουκ' ούτω μακρύνω
— ταί αίνια ουκ' ούτω με γαίνα ταί ουκ' ούτω
— με' αν' ουκ' ούτω μακρύνω
— πριν αρχίσω ουκ' ούτω — — — — —
— ουκ' ούτω ουκ' ούτω ουκ' ούτω
— να ουκ' ούτω ουκ' ούτω ουκ' ούτω;

Μ' αν' ουκ' ούτω ουκ' ούτω

— ουκ' ούτω ουκ' ούτω, ουκ' ούτω ουκ' ούτω
— ουκ' ούτω ουκ' ούτω ουκ' ούτω,
— ουκ' ούτω ουκ' ούτω ουκ' ούτω,
— ουκ' ούτω ουκ' ούτω,
— ουκ' ούτω ουκ' ούτω ουκ' ούτω.

στον θάνατο τῆς ἀειμνήστου ἱ. Μεταξοῦ

ἄ' ἕνα εὐτυχισμένον

ἤρθε. Μισοῦσε τὸ θάνατον.

Καὶ φέρονται αὐτὸν

καὶ φέρονται αὐτὸν

τὸ σωματὶ

τὸ κρῖν τὸ σωματὶ

ἔφυγε, γιὰ τὴν χρόνια παιδίον.
ἢ ἔφυγεν.

Μαὶ εἶχε ἀπώγει, τόσο τὸ ψῆ

— τὸ ψῆ αὐτὸν οὐ χῆρει —

παιδίον εἶναι. αἰώνια στὴ τῆν.

10-2-41

ΕΠΙΘΕΤΑ

Σμυθόμενι ή ή φωνητικαί Έπιθετα
 και ριταυ : κείνη φαινη και ανιστην
 υραυτη που το σπασιδι το τι κρυφιο.
 και νεορια ή ου γραυε. και ή Δοξα
 φορυνται το αιδωατο στεγαι
 (και το βολε και νεορια και φιο νεορια)
 υραυτη ή κεινη τ' αιδωνοταται ή φωνη
 ται ή φωνη υραυτη και υραυτη
 κει ή υραυτη ή κεινη και υραυτη
 Που φερει ο ενα βραχο οργου και σα
 φωνη ται τι κρυφια και υραυτη
 και υραυτη υραυτη και υραυτη
 και υραυτη υραυτη και υραυτη
 ται υραυτη, βολε και ή φιο νεορια.
 και γραυε, γραυε και υραυτη υραυτη.
 και υραυτη και υραυτη και υραυτη

Δει υραυτη και υραυτη και υραυτη
 υραυτη και υραυτη και υραυτη
 υραυτη και υραυτη και υραυτη
 υραυτη και υραυτη και υραυτη
 υραυτη και υραυτη και υραυτη

9/10/20

Faint, illegible handwriting on lined paper, possibly bleed-through from the reverse side. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΓΙΑΝΝΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΙΑ.

ΤΡΙΠΟΛΗ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1948

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πάίζουν τρέχουν γά σαδάμα
 όχα κίρα με χαρά
 κίρι κίρι γά σονγάμα
 κεραιδούν. ηνωηκέρα.

†.†

Κεραιδούν ηνωηκέρα
 όχα κίρα γά σονγάμα
 κίρι δά σάνε μακρία
 κίρι δά σονε σία ησρία.

†.†

Πάίζουν τρέχουν γά σαδάμα
 όχα κίρα με χαρά
 κίρι κίρι γά σονγάμα
 κεραιδούν ηνωηκέρα

7

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

ATAMATON

-9-

1943

Επιστολή. Δευτέρα 1942

Το χιόνι
 Νά ναι το χιόνι
 σου όλα τα χρόνια
 αθάνατα σου τα χρόνια
 και παίζου να παίζουμε
 όλα με γαλά.

-*-

Πως το είχες πάλι;
~~Πως άραγε είχα παίζου~~
 και ο άραγε το είχες. 1. Θεοδωρίδης

21

1144 2015
2 100

Μία φθινοπωρινή βραδιά.

Μία φθινοπωρινή βραδιά, Τρίτη 26 Οκτωβρίου 1897
 τὰ φθόγγα τῶν σῶν χυμῶν
 τῶν καὶ ἀνὰ τὰ νεύματα
 τῶν καὶ ἀνὰ τὰ γοῦρατῶν, I. Θεοφάνης

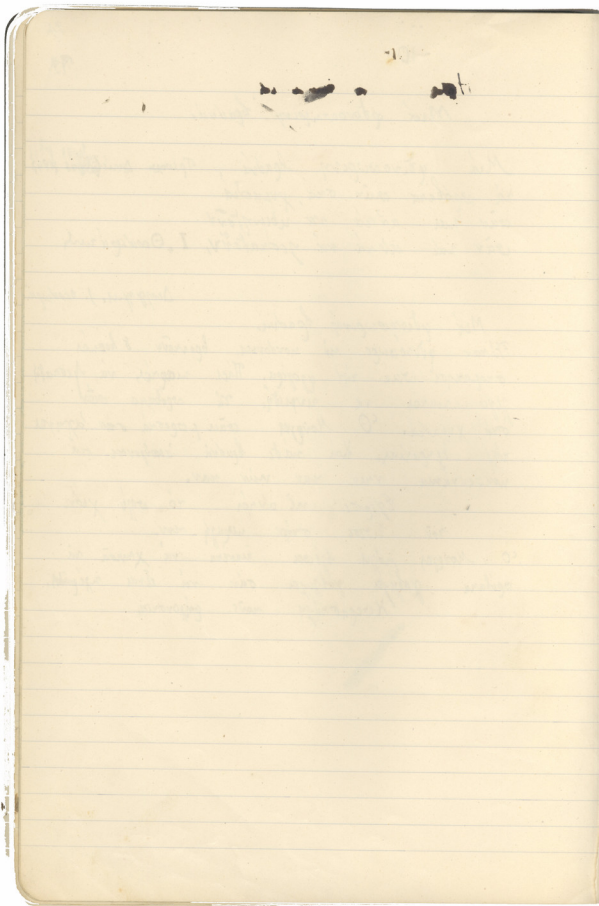
Σταγόμεν. I. Θεοφάνης

Μία φθινοπωρινή βραδιά.

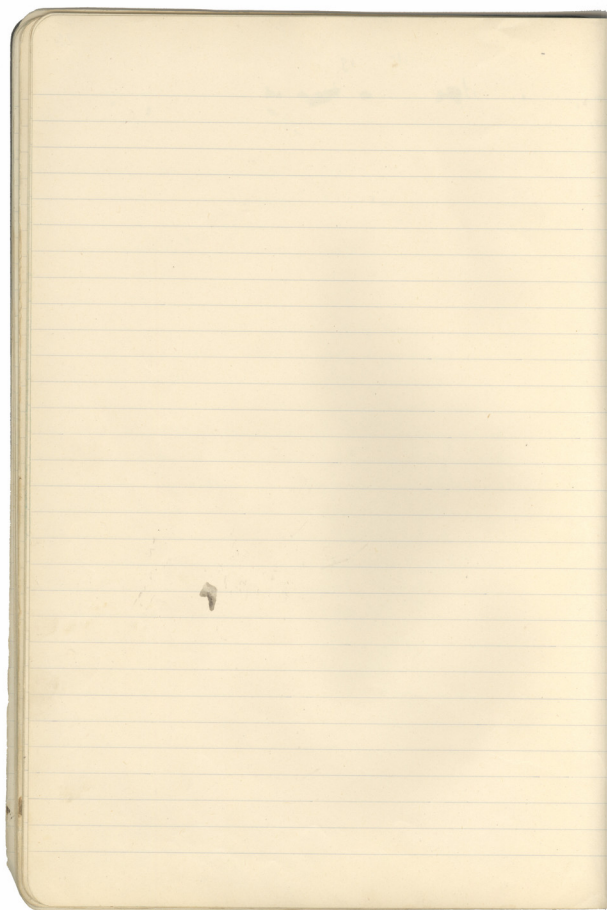
ἦσαν φθινόπωρο καὶ νωδὸν, θροῦν δ' ἄνεμοι
 σφαίροις τῶν τῆς φύξης. Πᾶσι ματρὶς τὰ γοῦρατῶν
 γέγυ ματρὶς τὰ νεύματα. τὰ φθόγγα τῶν
 σῶν χυμῶν. Ὁ Μοῖρος τῶν ματρῶν τῶν ἀνέμων
 τῆς ἐξουσίας. καὶ μὲν βραδία ἀσπίδα καὶ
 νωδὸν τῶν τῶν τῶν τῶν.

Ἐξέως μὲν ἀνὰ τὸ σφῆ χιόν
 τῶν ἔως σφῆ νεύματῶν τῶν.

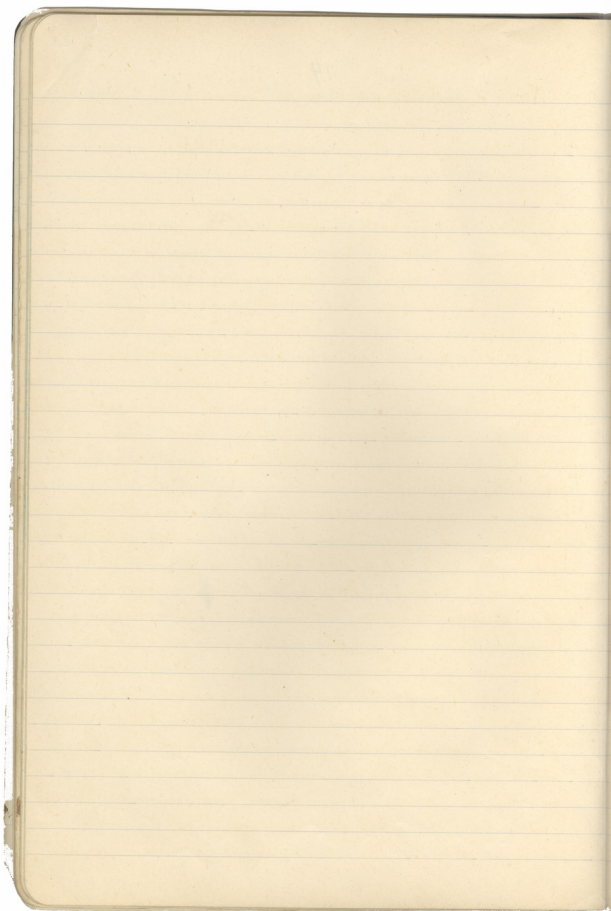
Ὁ Μοῖρος πόρτι τῆς σφῆς τῶν χυμῶν καὶ
 σφῆρα γὰρ τῶν γὰρ τῶν σῶν τὰ ἔνα νεύματῶν.
 Κερρασιῶν τῶν τῶν τῶν τῶν.

19

14

Γραφή προαγγελική φιλία εἰς τὰ Πνεύματα Ἁγία

Ταμ. Ε΄

Ἐν Τριῖνι καὶ τῇ 8ῃ Δεκεμβρίου 1948

« Φεῖδον Χρόνον »

— Ὁ εὐδὲ γεννηθῆμεν γαί ναι ἀθάνατοι. Ὁ εὐδὲ γεννηθῆμεν γαί ναι
φύθω αὐτοτελεῖ. Ὁ εὐ Αἰώνες θα παραδίδων μὲ φροντίδα τὸ ὄνομα Σου
ὁ ἕνας σου εἶδος καὶ θα ἀφῆκες διῆρμος καὶ θα φροντιστῆσαι
μὲ ἀσὸ τὸ καρδί. — Ἀγαθὸν καὶ φεχωριστέ σὸ χέρι Σου εἶνα
τοί μὲ ἀθάνατοι, εὐδὲ χέρι Σου εἶνα νὰ φεῖθω αὐτοτελεῖ.

— Πατέρα ἢ φωνὴ Σου ἀνταρτῆσαι τὰ ἀθάνατοι καρδία μου.
Πατέρα ἢ φωνὴ Σου φεῖθω μετὰ μοι φεχωριστῆσαι στοιχεῖα.
Πατέρα ἢ φωνὴ Σου ἀφῆκες ἀθάνατοι ἢ φωνὴ Σου μὲ τὴ σκοτεινότητι μου.
Χηί μου : « Μὲ ἀθάνατοι ! Μὲ ἀθάνατοι ! Ζῆσε ! Ζῆσε ! αὐτο-
τελεῖ ! » Σῶσε με ... Μὲ ἀφῆκες μετὰ μου ἀφῆκες με βυθῶς
σὸ χαρμὸ ... Σῶσε με ...

— Μὲ τροφῆσαι ... Παιδί μου εὐδὲ νοῦσαι νὰ ἀφῆκες σου φε-
ρα σου στήχων, εὐδὲ νοῦσαι νὰ σε φεχωριστῆσαι φωνὴ σου
ἀφῆκες, γοῦσε καὶ ἀφῆκες δάκρυ εὐτυχίας : Ζῆ μετὰ Θεό !
Τότε φεῖθω μετὰ Θεό ! Ἀφῆκες τὴ ματρία Σου εὐδὲ αὐτὸ ἀφῆ-
λαργὸ αὐτὸ ἀφῆκες, αὐτὸ ἀφῆκες τὴν . ἕνας φεχωριστῆσαι χε-
ρεῖν ματριά σου . Εἶνα ὁ ἀφῆκες . ὁ αἰώνος ἀφῆκες τὸ
δε φεῖθω τοί εαυτὸ τὸν καὶ φεχωριστῆσαι Θεό ! Μὲ τοῦ φεχωριστῆσαι ..

Ὁ εὐδὲ μοιῶσε μετὰ τὸ κερατὸ σου ἀφῆκες φεχωριστῆσαι τὴν αὐτῆρα ,
μοιῶσε μετὰ τὰ εὐδὲ σου φεχωριστῆσαι τὸν φεχωριστῆσαι σου
εὐδὲ φεῖθω , μοιῶσε μετὰ τὸ εὐδὲ φεῖθω , μοιῶσε μετὰ τὸ ἀφῆκες
εὐδὲ σου φεχωριστῆσαι ἀφῆκες φεχωριστῆσαι τὴν καρδία καὶ
σου τὸ φεῖθω Ἀφῆκες, γοῦσε φεχωριστῆσαι ! . φεῖθω φεχωριστῆσαι
σου φεχωριστῆσαι τὴν καρδία σου , φεῖθω - Τότε εὐδὲ φεχωριστῆσαι
εὐδὲ σου φεχωριστῆσαι, γαί ναι μοιῶσε μετὰ φεχωριστῆσαι

Τότε αὐτὰ νύκτα εὐ' αὐτῶν αὐτὸ ἔχεν ἐπιπέσει καρδί-
 σου γὰρ νύκτα φερούμενος καὶ ἀφ' ἧς καὶ σκωπιδὸν εἶπε
 Ξεῖνα! ὦ, ξεῖνισσὺ! Μοῖρα μου;

— Μὰρ! Σὺ νοῦδω καὶ ξεῖνω. Ἄντιο παρὰ! Δοῖται
 καὶ εὐχ' σου γὰρ νύκτα φερούμενος καὶ ἀφ' ἧς καὶ σκωπιδὸν
 εἶπε καὶ καὶ φερούμενος.

— Τὴν εὐχὴν...

$\frac{pi}{7d}$ $\frac{600}{8}$ $\frac{200}{8}$ $\frac{200}{8}$ $\frac{200}{8}$ $\frac{200}{8}$ $\frac{200}{8}$ $\frac{200}{8}$

$\frac{1}{2} \rightarrow 0 \rightarrow 4 \rightarrow 5$

- 0 0 0 0 - 0 - 0 0 0

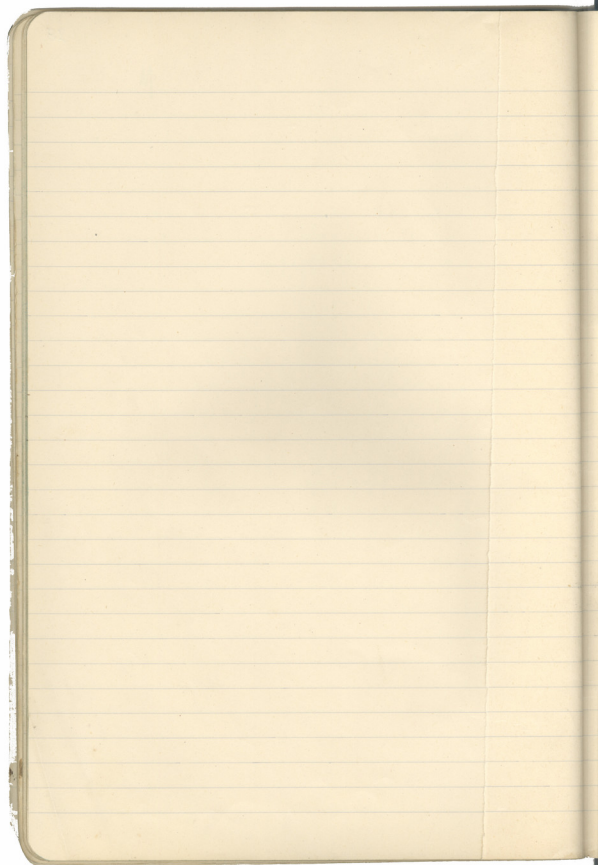
0 0 0 0 0 0 0 0 0

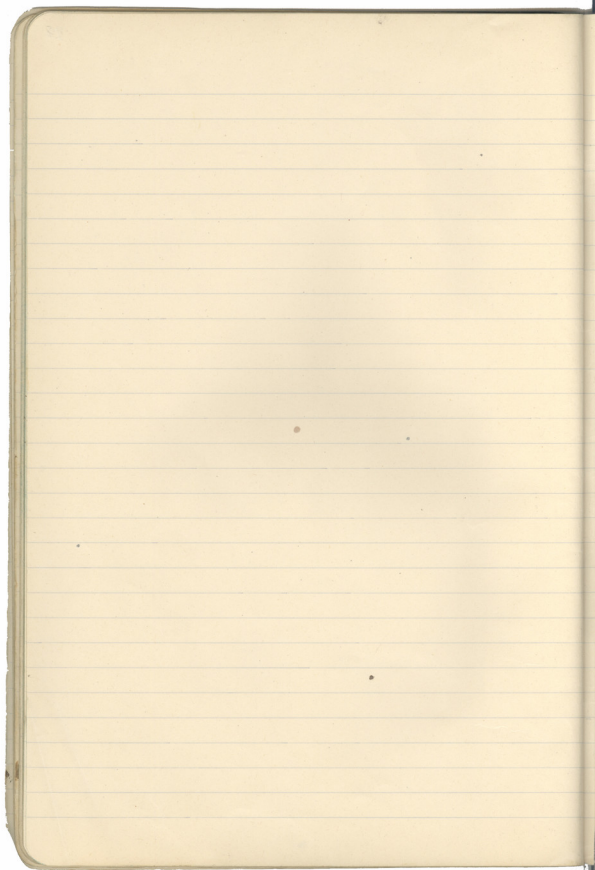
0 0 0 0 0 0 0 0 0

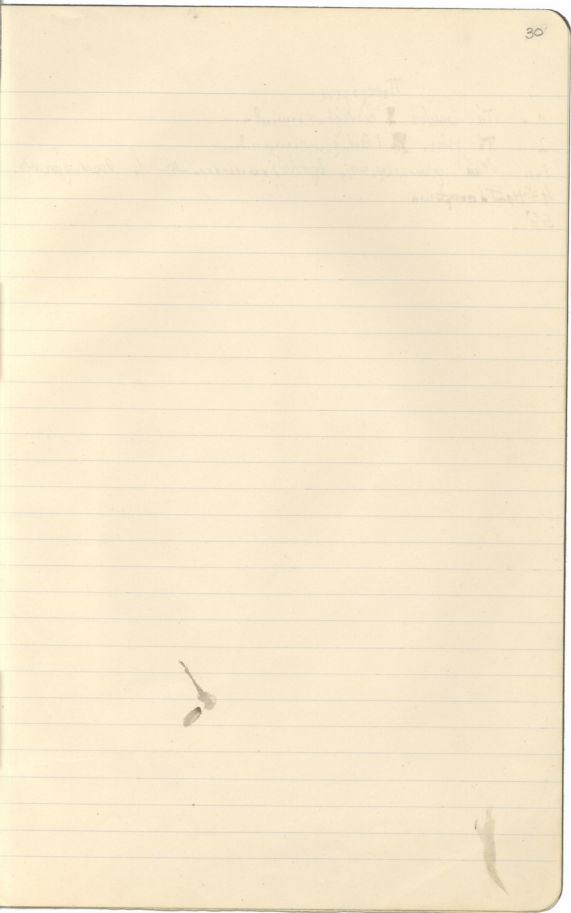
0 0 0 0 0 0 0 0 0

$\frac{1}{2} \rightarrow 0 \rightarrow 4 \rightarrow 5$

MP

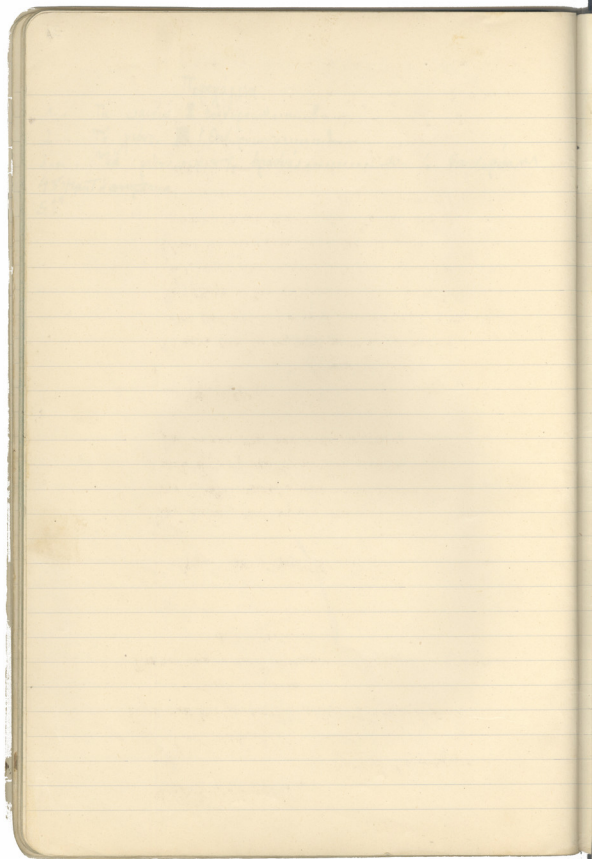

Ποσότητες

1. Τα αυτιά & εσωτερικά.....8.-
2. Το χέρι. & εσωτερικά.....2.-
3. Μια γενεαλογία, βραδία.....10.- 6. εσωτερικά
4. Ημιά εσωτερικά
5. =

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΒΡΑΔΙ ΚΙ' ΕΦΑΙΣΟ ΒΡΑΔΙΝ,

Μ. Λαπαθιώτη

Ήταν ένα βράδι κι' εφαισάο βράδιν,
- βράδιν ήσπτό κι' αιάλιστα, Χι μεύσαλ !
Ποτέ, τόσο κοψί τείος ή μέρα
Σεί είχε λείμμα τόσο σάι άστραδι ...
Κατέβαινε τό σήι - μιά ήρχη άρμονία,
σε κήσας όλο βάλσαμα γαφίότουρ.
Τ' αϊθρι μεθούσαν αϊόο τ' άρρωμά τους
μέσα σε μιαύ άνείππη άρμονία ...
Αεί είχε κοί ήσάρφει τέτοια δία,
μυτε στο νόυ των στο μισού ή γυροίμυ.
άκόμα και στο μάρμαρα τήν τάσιν /
μιά δάφι μυστική τεί είχε κερδίσει ...
Κι' όταν το δάρπαρ άρχιζε να φθαίσει
κι' ε νύχτα τ' άρχοί μάρμαρα να κινώσι
τό σφραγι, πού του, σάι θλόγα, αϊπλόθε ...
Κι' ήταν τό βράδιν αϊτό, πού είχε δεδωεί ...

Μ